

Kiss Judit Ágnes

MEGBÁN ÁRIA

Hazám, hazám, te mindenem,
Nem mondtad, hogy jó lesz nekem
Maradni benned és veled,
Én sem tettem ígéretet,
Hogy érted élek és halok,
S ha megversz is, csak hallgatok,
Míg kettőnk közt halkán rohad
Egy bántalmazó kapcsolat.

Hazám, hazám, szerelmesem,
Kibasztál velem rendesen:
Előbb sok édes vallomás,
Majd néhány sértés, s nem soká
– Itt lakva egy fedél alatt –
Bennünk csak bűzös csönd maradt.
S én várom, hátha újra szólsz
Megunt nődhöz egy kurva szót.

Hazám, hazám, beismerem,
Már nem maradt önérzetem
Kimondani, hogy ennyi volt,
Bár nem eshetne semmi folt
Neveden, csak mert elmegyek,
De rég beláttam: nem merek.
Pusztító méreg napra nap:
Maradunk egy fedél alatt.

HALOTT CICA

Cirmos volt, mint a mienk.
Az oldalán feküdt
az út közepén futó füves sávon.
Ott pusztult el? Vagy odadobták?
Vérnyom sehol, csak a
kis test, élettelenül, mozdulatlanul.

Hamar rohadni kezdett. Búze lett.
Kerülnöm kellett hazafelé menet.
Beletörődve, mint egy anya szoptat,
ettette magából a férgeket.

Az esők lassan bemosták a földbe.
Szár az időben már nem volt szaga,
és egyre többször mentem úgy haza,
hogy lássam – ilyen leszek. És te is, kedvesem.
És amíg van időm, hogy nézzelek,
míg nem szivárogo a szemem a földbe,
és nem marad csak néhány csont belőlem,
vagy elhamvadni lassú szívizom,
meg pár száz szó egy mágneslemezen,
melyeket mind kevesebb ember ért meg:
addig nézni kell, és nincs már idő
rossz szavakra, játszmákra, kételyekre.

Végül a hó belepte irgalommal,
és tavasszal, az olvadás után
a szörből maradt ott csak egy-két foszlány,
fújta a szél, mint száraz fűcsomót.

Sumonyi Zoltán

LONDONI ANZIKSZ 2014-BŐL

Gömöri Marinak és Gyurinak

Hallom, ugratunk vissza, vissza,
Egyre gyanúsabb korszakokba.
Nem is száz évet, mindjárt kettőt.
Így képzeljük el a jövőndőt.

Írány ezernyolcszáztizennégy!
Formálódik a Szent Szövetség.
Szent, mert jogot ad majd a cárnak,
Hogy negyvennyolcért tarkón vághat.

Most csak szitokszó, még csak gúnykép
A Szabadság, az Egyenlőség,
Amit már a *Marseille-i ének*
Verseghyvel rég becsempészett.

A haza áll, de megint ott van,
Mint annyiszor már, a *magosban*:
Mint a léghajó kosarában
Ha egy egész köztársaság van.

Oda kocsmazaj nem hallatszik
Ha cár üvölt, ha sűg Metternich;
A haza onnan szerveződik,
Örökké vagy csak jobb időkig:

Széchenyi *átjön* Angliába,
Hitelt, hidat, hajót a zsákba!
Petőfi, Arany fennen zengi
Milyen magyarnak kéne lenni,

Ady dühöng, mert látva látja,
Mint rohanunk a pusztulásba,
József Attila is hiába
Pöröl, nem válthat meg halála.

Ők a hazám. Magamban hordom.
Csattoghat bár fölöttem London:
Finchley Roadtól a Baker Streetig
Kétszáz esztendőt mondok végig.

Kappanyos András

EGY FILOLÓGIAI REGÉNY VÉGE

Ha el akarunk mondani egy történetet, de nincs birtokunkban az összes tény, akkor hipotézisekhez folyamodunk. Ha az így összerakott történet logikailag koherens, és nem mond ellent az ismert tényeknek, akkor a felhasznált hipotéziseket igazoltnak tekintjük, mindaddig, míg nem merül fel újabb tény, amely ellentmondana nekik. Ez a dedukció, Sherlock Holmes módszere. Az irodalmi értelmezés igazsága sohasem olyan abszolút, mint a fizikai törvényeké, ezért igyekszik szilárd tényekre támaszkodni, de olykor kénytelen ráfanyalodni a hipotézisekre. Ezzel kiteszi magát annak a veszélynek, hogy az új tények érkezése megrendítheti az alapjait.

A kérdés az ÁTOKFÖLDJE részeinek keletkezési sorrendjére vonatkozik. Elsőre úgy tűnhet, hogy ez afféle „akadémikus kérdés”, az öncélú tudás- és becsvágy megnyilvánulása, s megfajtójének olyan jellegű dicsőséget hoz, mint egy új dél-amerikai zuzmó-faj azonosítása. Az ÁTOKFÖLDJE azonban alighanem a XX. századi világirodalom legna-